

Keiko Fujimori, candidata a la presidència del Perú, celebra els resultats obtinguts a la primera volta de les eleccions, el 10 d'abril passat.

Fujimori reneix al Perú

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Dos candidats que generen rebuig en amplis sectors de la societat peruana es disputaran el dia 5 de juny la presidència del Perú. L'ex-militar i ultranacionalista Ollanta Humala, temut per la seva declarada admiració pel veneçolà Hugo Chávez, i la diputada Keiko Fujimori, filla de l'ex-president Alberto Fujimori –actualment a la presó–, van guanyar la primera volta de les eleccions presidencials que va tenir lloc el diumenge 10 d'abril. Entre tots dos van obtenir poc més del 55% dels vots. Ara el 45% restant haurà de decidir si vota entre “la sida i el càncer terminal”, com ha definit aquesta elecció l'últim premi Nobel de literatura, el peruà Mario Vargas Llosa. L'escriptor s'ha convertit en la veu dels qui desconfien de les aptituds democràtiques dels candidats en pugna, si bé Humala ha fet grans esforços per

a moderar el seu discurs antisistema. L'estratègia de l'ex-militar, que ja ha fracassat en dos intents de guanyar la presidència, ha estat ideada per l'equip de campanya que fa nou anys que va dur al triomf el brasiler Luiz Inácio Lula da Silva. Humala, de 48 anys, ha proposat de modificar la Constitució i donar a l'estat un paper més actiu en l'economia, però defensant la propietat privada i respectant valors bàsics com la llibertat de premsa i els drets humans. El tomb ha estat un intent d'atreure els sectors de la classe alta i la dreta conservadora, que temen que l'arribada d'Humala al poder converteixi el Perú en un satèl·lit de la Veneçuela de Chávez. El temor que genera el líder nacionalista dona força a Keiko Fujimori, malgrat que la jove diputada ha reivindicat en l'últim tram de la campanya la figura del seu pare, avui condemnat a 25 anys de presó per

delictes contra la humanitat i corrupció. Keiko Fujimori té un ampli suport de les classes populars, que encara recorden les polítiques socials portades a terme pel seu pare els anys 90 i l'eliminació del grup guerriller Sendero Luminoso. Una vegada més, ha estat Vargas Llosa el portaveu dels qui creuen que la primogènita de l'ex-president no és un bon pla per al Perú perquè significaria “reivindicar una de les dictadures més cruels que hem tingut”. Molts s'han sorprès que l'escriptor hagi admès que estaria disposat a votar Humala, després de comprovar “quines són realment les condicions en les quals establirà aliances”. La posició de Vargas Llosa mostra el desconcert dels milions de peruans que s'han quedat sense candidat, una cop apartats de la cursa electoral figures més moderades com Pedro Pablo Kuczynski, Carlos Castañeda o l'ex-president Alejandro Toledo.

PARÍS ■ Juli Martí Casals

Prohibició per a 2.000. Una polèmica llançada l'any 2009 des de les bancades comunistes de l'Assemblea Nacional ha portat l'estat francès a ser el primer país d'Europa a prohibir el vel integral en qualsevol espai públic. Efectivament, quan feia poc que el diputat André Gerin, del Partit Comunista Francès, havia demanat –juntament amb una cinquantena de col·legues provinents de diversos partits– l'obertura d'una investigació parlamentària sobre el burca, considerat com un “símbol d'opressió per a les dones”, Nicolas Sarkozy, que acabava de guanyar les eleccions al Parlament Europeu, va sentir-se prou fort per a impulsar i donar suport a aquesta iniciativa. Tot amb tot, la comissió parlamentària va concloure que una prohibició pura i dura era impossible i tan sols va acordar una resolució que recordés els valors republicans i de dignitat de la dona. Aquest fenomen, segons les consultes dutes a terme durant els sis mesos d'audicions i entrevistes, a França, afecta entre 1.500 i 2.000 ciutadanes, de les quals un 1% són menors d'edat. Però poc després el primer ministre demanava al Consell d'Estat, a títol consultiu, de preparar un text de llei que permetés “d'assolir la prohibició del vel integral tan amplia i efectiva com fos possible”. Aquest organisme va pronunciar-se poc després contra la mesura, perquè “no hi havia cap fonament jurídic incontestable” sobre el qual es pogués recolzar una llei d'aquest caire. Sarkozy i el seu govern, després de la derrota de la dreta a les eleccions regionals del 2010, s'aferraren a la idea i continuaren amb la voluntat prohibicionista. Tot plegat malgrat l'opinió dels sindicats de la policia que tant costat li havien fet durant la seva època al Ministeri de l'Interior. Ara la policia hi veu una “llei inaplicable”, perquè, segons la directiva publicada poc abans que entrés en aplicació la llei, els cossos de la policia no tindran el dret d'obligar cap dona a destapar-se per a identificar-se sinó, tan sols, a portar-les a comissaria 4 hores, multar-les amb 150 euros o, eventualment, un curs de ciutadania. La llei preveu que, d'aquí a un any, hi

SIOBHAN SILKE

Polèmica a França pel vel musulmà.

hagi una valoració de l'aplicació. De fet, per tal de dissimular-ne el caràcter islamòfob, el text també el·legalitza el fet de portar màscares o passamuntanyes a la via pública. La provocació en cas de manifestació, sigui quin sigui el camp que desfili, i sigui quin sigui el motiu, ja la tenim aquí.

PEQUÍN ■ Miquel Toran

Comunisme i més religions. Catolicisme, protestantisme, islamisme, budisme; són algunes de les religions que –amb condicions i limitacions– hom pot escollir de professar a la Xina, i que han anat substituint la fe que obligatòriament s'havia de seguir fins fa només un parell de dècades: el comunisme. L'acatament d'aquesta ideologia ha anat disminuint a mesura que l'economia s'obria pas, creava riquesa i, de resultes d'això, s'esquerdaven in-

CHINA DIGITAL TIMES

El cristianisme no és del tot tolerat a la Xina.

vitament els fonaments sentimentals construïts pel maoisme i la revolució cultural. De manera que bíblies, alcorans o tipitakes han substituït als llibres vermells. Però aquesta aparença llibertària amaga un complex sistema de controls que només deixa operar les religions dins unes línies legals molt marcades i sempre sota la tutela, control i direcció del politburó. L'objectiu d'aquest control és que el govern s'asseguri que, tot i que la religió pugui substituir el lloc del partit dins el cor, no ho farà dins el cap dels seus súbdits. Seguint aquest criteri, la setmana passada la policia xinesa va detenir dos centenars de fidels de l'església protestant Shouwang que volien assistir a una missa a l'aire lliure en un lloc públic. De fet, els grups religiosos que no volen intervenció estatal en les seves creences són prohibits i perseguits, i s'organitzen en esglésies subterrànies al marge de la llei. Es calcula per exemple, que hi ha sis milions de catòlics seguidors de l'església oficial xinesa, anomenada Patriòtica, i sis milions més de catòlics que només reconeixen els dictats del Vaticà. Aquests últims s'han de reunir en misses secretes i són perseguits. En el cas de l'església protestant oficial es compten uns vint milions de fidels, entre els quals no es troben els seguidors de l'església Shouwang, una petita congregació d'un milers de membres, que des de la setmana passada s'ha convertit en un objectiu més de la campanya governamental dels darrers mesos per a ofegar el dissentiment. El gran pecat d'aquesta església ha estat anunciar que volia oficiar serveis religiosos al carrer perquè una mà negra –ells asseguren que les autoritats– va impedir durant anys el lloguer de diversos locals on s'havien de celebrar els seus rituals. Al punt de trobada assenyalat, un fort dispositiu de la policia esperava els fidels que anaven a resar i va anar detinent-los un a un: en total, gairebé 200. Al moment de tancar aquesta edició, el pastor de l'església continuava detingut, però l'església de Shouwang ha anunciat que mirarà de tornar-se a aplegar al carrer per a resar, i que no tenen res a veure amb la política ni els drets humans. Aquesta església és una oposició real al Partit Comunista o és la imaginació paranoica d'un règim que veu enemics pertot arreu?